

tommy wallach

i tots vam mirar al cel

tommy wallach

i tots vam mirar al cel

Fanbooks

Títol original: *We all looked up*

© Tommy Wallach, 2016

© de la traducció: Víctor Aldea, 2016

© d'aquesta edició: Grup Editorial 62, s.l.u.,
Fanbooks, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

Primera edició: maig del 2016

www.fanbooks.cat

Fotocomposició: Tiffitext, S. L.

ISBN: 978-84-16297-88-7

Dipòsit legal: B. 7.717-2016

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).

Tots els drets reservats.

Peter

—TAMPOC NO ÉS QUE SIGUI LA FI DEL MÓN —va dir la Stacy.

El Peter va abaixar els ulls. Havia estat mirant el cel, absent, mentre mentalment reproduïa la conversa que havia tingut amb el senyor McArthur. Encara no estava segur de com se l'havia de prendre.

—Què?

—T'he dit que tampoc no és la fi del món. Hi ha una persona a qui no li agrades. I què?

—De debò et sembla que no li agrado?

La Stacy va rondinar. Feia un quart d'hora que en parlaven, cosa que, pel que el Peter sabia per experiència, eren catorze minuts més del que a la seva noia li agradava parlar quan es tractava de temes seriosos.

—No ho sé. Potser et té enveja o alguna cosa així.

—I per què m'hauria de tenir enveja?

—Perquè, com... —Primer va passar-se els cabells a un costat del cap i després a l'altre.

El Peter no havia entès mai per què feia aquell gest; potser ho havia vist en algun anunci de xampús o alguna cosa per l'estil. Tenia uns cabells fantàstics, una aposta segura quan arribava l'hora de triar els més bonics de tot l'institut per a les fotos de l'anuari de final de curs, llargs i de color cafè amb llet, amb la mateixa textura llisa i lluent d'una samarreta de bàsquet.

—... que tu tens tot aquest potencial... —va dir—. Tens tota la vida per davant. I ell està atrapat en aquest institut de merda on ensenya la mateixa història de merda una vegada i una altra. Si a mi em toqués fer el que ha de fer ell, el més segur és que em penjaria al quarto del material o alguna cosa per l'estil.

—M'ho imagino.

No li havia passat mai pel cap que un professor pogués tenir enveja d'un alumne. De petit, el Peter s'havia imaginat que, un cop arribaves a una certa edat, algú et passava tot el coneixement que et caldria per ser un adult. Però les coses no funcionaven així. Feia poc que el pare del Peter li havia confessat que, fins i tot als cinquanta-dos anys, de vegades es despertava amb la certesa absoluta que només en tenia vint-i-quatre i que tenia tota la vida desplegada al seu davant, com un sopar del Dia d'Acció de Gràcies sense començar. Era un dels molts misteris de fer-se gran, juntament amb quedar-se calb, la crisi dels quaranta i la disfunció erèctil. Per descomptat, l'única alternativa a passar per tot això, a perdre l'aspecte físic, les dents i els cabells i, finalment, el cap, era palmar-la jove, cosa que *ningú* no desitjava.

El senyor McArthur era calb. Potser també patia de

disfunció erèctil. I de debò, quin dret tenia el Peter d'emprenyar-se amb un professor de socials d'institut que anava de baixa, quan ell tenia una vida de conya? En els tres anys i mig que feia que estudiava al Hamilton havia entrat a l'equip de bàsquet quatre vegades, havia participat en els campionats estatals dues vegades i una vegada en els nacionals. Havia perdut la virginitat amb la Stacy, li havien regalat un Jeep fantàstic quan va fer setze anys i s'ho havia passat de conya, havia acabat ben torrat a gairebé cent festes l'hòstia de divertides. I ara tenia divuit anys. A la tardor marxaria a l'assolellada Califòrnia (tècnicament, les cartes d'admissió no arribarien fins al març, però el departament d'esports de Stanford havia dit que ja es podia considerar acceptat). I ara parlant seriosament, tan fotuda seria la universitat? Haver de fer el jurament per formar part d'una fraternitat i jugar a pilota per tot el país, i sortir de festa amb els companys d'equip i de la germandat cada cap de setmana. La Stacy s'asseguraria d'entrar a la Universitat Estatal de San Francisco i així es veurien sovint. Si ell tenia sort, es faria jugador professional o es faria entrenador o el que fos, i ell i la Stacy es casarien i tindrien fills i s'ho passarien de conya a la Baixa Califòrnia o a Tijuana a les vacances de Nadal i es comprarien un lloc per passar les vacances d'estiu a Lake Chelan, amb jacuzzi i tot. Així és com havia de ser la vida, no? Millor i millor cada vegada.

El Peter, però, sabia que les coses no eren així per a tothom; mirava les notícies (o, si més no, les veia de cua d'ull quan els seus pares encenien la tele). La gent es moria de gana. La gent perdia la feina i la casa. La gent agafa-

va malalties horroroses i passava per divorcis desagradables i els seus fills tenien accidents de moto i acabaven en cadires de rodes. Potser la vida del senyor McArthur havia empitjorat des que va acabar l'institut. Potser sí que n'estava gelós.

I, si no, què dimonis havia intentat fer a classe?

—Rei, deixa-ho estar. —La Stacy li va fer un petó poc efusiu a la galta—. Si jo m'emprenyés cada cop que no li agradés a algú, em posaria... —S'hi va pensar uns quants segons i llavors va arronsar les espatlles—. No ho sé. De debò, m'emprenyaria massa.

—Sí, tens raó.

—És clar que tinc raó. I també em moro de gana. Au, va.

A la cafeteria hi havia bastonets de pollastre arrebossats (un dia de bon rotllo, perquè els bastonets de pollastre arrebossats del Hamilton eren boníssims). El Peter n'havia carregat la safata amb dues paperines plenes, un Gatorade de llimona i llima, unes natilles de xocolata, una poma, una barreta de cereals i un bol d'enciam una mica passat amb pastanaga tallada a la juliana. Va creuar la cafeteria, va veure els cabells de sa germana, que se'ls havia tenyit (a la pica de la cambra de bany que compartien semblava que un follet irlandès hi hagués vomitat i després s'hi hagués mort). Dinava amb el friqui del seu no-viet a la taula dels friquis. Mentalment, el Peter encara veia una versió més jove de sa germana asseguda amb ell al sofà de la saleta d'estar de casa, jugant amb els legos, abans que es convertís en una cosa femenina impossible d'entendre.

—Company, on ets? —El Peter va mirar com el seu millor amic, el Cartier Stoffler, aixecava la mà—. Ja m'he menjat, no ho sé, uns tres bastonets de pollastre dels teus, com a mínim.

—Sí, perdona. Avui tinc un dia estrany. Una cosa que m'ha dit un profe.

—T'has fotut en algun merder?

—No ben bé. És difícil d'explicar.

—Deixa que t'expliqui el truc que tinc jo amb els profes: per començar, ni te'ls escoltis.

—Genial.

—A mi m'ha dut fins aquí —va dir mentre s'omplia la boca amb un bastonet de pollastre sencer.

El Peter va riure mirant de ser convincent. Normalment, el Cartier era bo a l'hora d'animar-li el dia, però avui no hi havia manera. La pregunta del senyor McArthur havia creat un forat negre que xuclava tot el que hi havia de bo al seu voltant. O, millor dit, que feia que tot el que hi havia al seu voltant fos una merda. Com era una merda que l'institut estigués a punt d'acabar-se. I també era una merda que el Cartier hagués demanat entrar a la Universitat Estatal de Washington per estudiar-hi elaboració de cervesa en comptes d'intentar entrar a qualsevol universitat de Califòrnia. Havien estat amics des del primer dia d'institut, amics tan inseparables que l'entrenador Duggie els havia anomenat galetes de nata (el Cartier, tot i que era negre, havia insistit que ell havia de ser la nata per la seva suavitat natural). Havien compartit la primera ampolla de cervesa, la primera baralla, les respostes de les preguntes que tenien de deures i, fins i tot, durant unes

quantas setmanes, havien compartit l'Amy Preston, que s'ho va fer venir bé per convence'ls que era del tot normal que una noia sortís amb dos nois al mateix temps. I, és clar, també hi havia hagut les vacances, les festes d'Acció de Gràcies i Nadal, i aquell cap de setmana tan i tan llarg d'estiu, però ja no seria el mateix. La veritat era que ja no sortien junts tant com abans. El pitjor de tot no era que ja no serien amics, sinó que tant els feia no ser-ho.

I si ell i el Cartier no aconseguien mantenir l'amistat, qui era el guapo que diria que ell i la Stacy no acabarien trencant? El Peter es passaria els caps de setmana competint lluny de casa i ella es quedaria tota sola. Li seria fidel, ella? Li seria fidel, ell? Tindrien cap mena d'importància els quatre anys que havien passat junts, d'aquí a quatre anys?

No es desempallegaria d'aquests pensaments, convertits en forats negres durant la resta de l'hora de dinar, però després encara quedaven les classes de química i d'introducció al càlcul, i encara dues hores esgotadores al gimnàs on correrien absurdament d'un costat a l'altre de la pista i farien exercicis de passar-se la pilota instintivament. És per això que no tindria temps de pensar-hi fins que es trobés sota el raig d'aigua calenta de la dutxa dels vestidors. I també hi havia la pregunta del senyor McArthur —«Seria una victòria pírrica?»— que li martellejava el cervell com una d'aquelles cançonetes estúpides de la qual només te'n saps la tornada.

Passaria un moment pel departament d'història al Bliss Hall. Si el senyor McArthur ja havia marxat, ja no se'n parlaria més però, si encara hi era, bé, en aquest cas

el Peter podria deixar de pensar en aquesta cançoneta idiota d'una vegada.

Era l'última setmana de gener i a Seattle això volia dir dies curts a traïció. Entraves al gimnàs quan ja era de dia i, quan en sorties, el sol ja davallava per l'horitzó tan de pressa que et pensaves que fugia, tot murri, després d'haver-ne fet alguna. El Peter va sortir dels vestidors a les sis tocases i l'únic que quedava del dia era aquella fugissera lluïssor vermella a l'horitzó. Es va apujar la cremallera de la jaqueta North Face i va entaforar les mans a les butxaques folrades. La seva mare li havia comprat uns guants de pell per Nadal, però havia deixat de posar-se'ls quan la Stacy va dir-li que semblava un paio que volia ensenyar als nens les piruletes que duïa a la furgoneta. Els únics estudiants que quedaven al campus eren els que habitaven als extrems de l'espectre del joc i la feina: estudiants d'excel·lent que treballaven fins tard a la biblioteca i els que anaven amb monopatí, als quals se'ls veia poc per classe i no tenien cap altre lloc on anar. Des del Bliss Hall se sentia el clic-clic-clac llunyà dels monopatins.

El Peter va trucar a la porta del senyor McArthur, mig esperant que no respongués ningú.

—Endavant.

El despatx era tan ple de coses que la porta s'encallava en un tamboret que hi havia al racó i el Peter es va haver d'escolar per l'esclletxa que hi deixava. El senyor McArthur estava sol (els seus dos ajudants ja devien haver plegat), assegut en una cadira de plàstic marró da-

vant d'una taula estreta amb piles i piles de treballs per corregir. El Peter mai no havia confiat en ell mateix a l'hora d'endevinar l'edat d'algú que tingués entre vint-i-cinc i seixanta anys, però va suposar que el senyor McArthur tenia quaranta anys molt llargs. Al front hi tenia unes quantes arrugues permanents, però no feien que semblés vell, sinó més aviat eternament preocupat. Era popular entre els alumnes, interessant sense ser prepotent. Al Peter sempre li havia agradat força... si més no fins aquell dia.

—Hola, senyor Roeslin. Com si fos casa seva.

—Gràcies.

El Peter es va asseure en un sofà petit. Un conillet de peluix fet pols jeia cap per avall en un dels coixins. Les parts que abans eren de color rosa ara havien envellit i s'havien tornat grises. El senyor McArthur va escriure B+ al treball que estava corregint i va encerclar-ne la nota dues vegades. El bolígraf que feia servir no era el típic de punta fina; era més prim i més elegant, amb la punta metàl·lica en forma de diamant. Va tapar-lo i va deixar-lo a un costat.

—Digui'm, el puc ajudar en alguna cosa?

La veritat era que el Peter no havia pensat què li diria i ara les diferents possibilitats li reculaven al cervell; ensopegaven les unes amb les altres com si fossin una defensa que s'esfondrés davant d'una ofensiva ferma.

—Jo, daixò, avui parlàvem, oi? I vostè ha fet una pregunta sobre els cotxes esportius o no sé què i vostè parlava de coses i, ja m'entén, oi? O potser, vull dir, em sembla que sí. Sap de què li parlo?

—Potser sí —va dir el senyor McArthur amb un somriure pacient.

El Peter va clavar, d'esma, un copet al conill. Intentava recordar què havia passat exactament. Havien estat aprenent el significat de l'expressió «una victòria pírrica», que provenia de l'època dels romans i que volia dir que guanyaries alguna cosa, com ara una batalla, però que per guanyar-la havies de perdre tant que al final semblava que no havies guanyat. El senyor McArthur va preguntar a la classe si se'ls acudia algun exemple de la vida real. Ningú més no s'hi va llançar, de manera que el Peter va aixecar la mà i va dir que si guanyaves un partit de bàsquet o de rugbi o alguna cosa, però el millor jugador es lesionava, això en seria un exemple. El senyor McArthur va dir que sí amb el cap, però llavors va mirar el Peter de fit a fit amb una combinació d'intensitat sincera als seus ulls i d'inquisitiva indagació al front i va dir:

—I què passaria si fossis una estrella esportiva, guanyessis molts diners i et comprassis cases grans i conduïssis cotxes ràpids, però quan deixessis de ser el focus d'atenció acabessis sent un desgraciat perquè no sabessis quin era el sentit de la teva vida? Això seria una victòria pírrica?

Havia deixat la pregunta a l'aire, com un triple a punt de fer cistella. I llavors l'Andy Rowen va dir:

—Jo m'hi apuntaria, de totes maneres.

I tota la classe va esclafir a riure i llavors van seguir amb la lliçó per parlar de Cèsar.

El Peter, però, no deixava de pensar que el senyor McArthur segurament tenia raó: seria una victòria pírrica perquè, quan els dies de la glòria s'haguessin acabat i esti-

guessis a punt de morir-te veient com la vida et passava per davant en un instant, no seria molt depriment pensar que havies llençat per l'aiguera els teus millors anys jugant partits?

Aquesta era la idea que feia sis hores que ratava els pensaments del Peter, tot i que no sabia ben bé com expressar-la. Per sort, el senyor McArthur per fi l'havia rescatat.

—Peter, em sap greu si et pensaves que avui t'he criticat. M'agrades. I he vist molts nois populars que han passat per aquest institut. Els de dalt de tot, vull dir. La majoria van deixar que se'ls pugés al cap, però no em sembla que tu siguis un d'aquests.

Avergonyit, el Peter va mirar la paret, d'on penjava un calendari d'advent buit, finestretes obertes que comptaven els dies que faltaven per Nadal. Havia esperat que el senyor McArthur li clavés un sermó, no pas que li recités les seves qualitats.

—Suposo.

—La majoria dels nois no haurien tornat a pensar en les meves paraules, així que digue'm, per què t'ha impressionat tant, el que he dit?

—No ho sé.

—Entesos. Ara deixa'm que et pregunti una cosa: què és el que fa que un llibre sigui bo de debò?

—La veritat és que no llegeixo gaire. A banda del que em toca llegir de deures, vull dir.

—Ja t'ho diré jo. Els millors llibres no són els que parlen de coses sobre les quals no hagi pensat abans. Parlen de coses que sempre has tingut al cap, però que et pensa-

ves que ningú més no hi havia pensat. Les llegeixes i, de cop i volta, et sents una mica menys sol al món. Esdevens part d'aquesta comunitat còsmica de gent que ha pensat sobre aquesta cosa en concret, sigui el que sigui. Em sembla que això és el que t'ha passat avui. Sempre hi has pensat, en aquesta por d'engegar a rodar el futur. Jo l'únic que he fet ha estat subratllar-la perquè la veiessis.

Mentre escoltava aquesta explicació, alguna cosa a l'interior del Peter va posar-se a repicar.

—Potser sí.

—Amoinar-se per tenir una vida amb sentit no és dolent, Peter. Ets religiós?

—Suposo. Vull dir que crec en Déu i aquestes coses.

—Doncs aquí tens part de la teva resposta. La religió tracta de trobar sentit a un mateix. Perdona si el que et diré és massa personal, però has perdut algú? Algú que sentissis molt proper, vull dir?

—Sí —va respondre el Peter una mica espantat per la intuïció del senyor McArthur—. El meu germà gran, fa un parell d'anys. Per què?

—El meu pare va morir quan jo era molt jove. La seva mort em va obligar a enfrontar-me a coses per les quals la majoria dels meus companys es podien permetre el luxe de passar de llarg. Les grans qüestions. Et sona?

—No n'estic segur.

El senyor McArthur va donar una mica de marge a la conversa. Volia veure si el Peter deia alguna cosa més i llavors va arrufar les celles d'eruga:

—El que vull dir, Peter, és que ets una d'aquelles persones que té la sort no només de tenir talent, sinó que, a

més, tens consciència de tu mateix. I això vol dir que pots escollir què vols fer amb la teva vida, en comptes d'esperar que la vida triï per tu. Tenir aquesta capacitat, però, pot ser una espasa de doble tall, perquè pots prendre decisions equivocades.

—I com saps si has triat malament?

—Digue-m'ho tu. Et sembla que és millor fracassar en alguna cosa que paga la pena o tenir èxit en alguna cosa que no té cap sentit?

El Peter va respondre abans d'adonar-se de què estava dient:

—Fracassar en alguna cosa que paga la pena.

La implicació de la seva resposta va picar-lo com si li haguessin clavat un cop de colze a l'estèrnium.

El senyor McArthur va riure.

—Fas un posat ben tràgic!

—Home, vostè diu que hauria d'abandonar l'única cosa en què sóc bo.

—No. Jo no dic que ho abandonis. Jo dic que ho valoris. Jo dic que triïs. Si vols, pots no parar atenció a res del que he dit avui.

—Ah, sí?

—Suposo que depèn de quin tipus d'home vulguis ser. —El senyor McArthur es va posar dempeus i li va allargar una mà—. Estic segur que ho esbrinaràs. Vine'm a veure sempre que vulguis.

El Peter també es va aixecar. Era un pam més alt que el senyor McArthur, però feia molts anys que no se sentia tan petit com en aquell moment. Van encaixar les mans. Quan el Peter sortia per la porta, el professor el va cridar.

—Ei, Peter?

—Sí?

—El conill.

El Peter va abaixar els ulls. Duia el vell animal de pelluix ben agafat amb la mà esquerra. L'agafava amb tanta força que la cara del ninot s'havia encongit fins a quedar feta un nyap.

—Ho sento —va dir el Peter, i el va tornar a llançar al sofà.

A fora ja s'havia fet fosc. El Peter se sentia diferent; la seva certesa s'havia esvaït amb la llum del dia. Però el cel que veia era gairebé tan perfecte que ja no el reconeixia. En oposició a un teló de color morat albergínia brillava un sol estel lluent, blau com el safir, com una taca de tarda que algú s'hagués descuidat de netejar.

El Peter va sentir com una porta s'obria a prop seu. Algú sortia de l'edifici de Belles Arts, el remolí d'una bufanda de molts colors que sabia del cert que s'havia teixit ella mateixa, l'Eliza Olivi. Era la primera vegada que havien estat sols en gairebé tot un any. I havia de passar avui, precisament avui? Com en deien, d'això? Serendipitat?

—Eliza —la va cridar—. Veus aquell estel? Quina bogeria, no?

Però tot i que el devia haver sentit, la noia va seguir caminant.